

FALCO TOURS sve osim prosječnog turističkog doživljaja!

Reportaža **Ante Ribičića**

Morskim kajakom našim Jadranom, od Dubrovnika do Opatije – „Ko će to? Mi ćemo to!“

Humanitarna akcija „Falco Toursa“ i Udruge „RTL pomaže djeci“
26. travnja – 19. svibnja 2010.

Pročitajte izvadak iz dnevnika Ante Ribičića o zanimljivoj ekspediciji Falco Toursa „Ko će to? Mi ćemo to!“ – 550 kilometara dugoj turi veslanja morskim kajakom uzduž Jadrana, od Dubrovnika do Opatije

Evo, prošla su skoro dva mjeseca od završetka ture. Što reći? Još mi je u mislima, srcu i venama! Prošli smo morskim kajakom naš Jadran, od prelijepog Dubrovnika do čarobne Opatije. I ponovno bih!

Kad smo planirali ovu turu krajem prošle godine, bio sam siguran da ću trebati proći zaista ozbiljne pripreme za to, u tjelesnom i psihičkom smislu. Međutim, moje obveze nisu mi dopustile puno prostora za to. Turu smo trebali izveslati Mike i ja. Međutim, Mike nije mogao krenuti na put u tom terminu zbog svojih profesionalnih obveza. Odlučili smo da ću turu izveslati uz pomoć kajakaša Miše Burića, Gvida Piasevolija i Tome Runtića, koji će sudjelovati onoliko koliko im obiteljske, profesionalne i fizičke mogućnosti budu dopuštale. Za logistiku na kopnu zadužili smo Pileta – Mišu Todorovića.

Kako se bližio dan polaska, moje samopouzdanje sve je više padalo. Znao sam kakvi me naponi čekaju, barem sam to mislio. U jedno sam bio posve siguran – nisam spreman! Nemam ni jedan trening na moru, tek nekoliko na Marjanu. Jednako je tako bilo i s drugim kajakašima u ekspediciji. Što učiniti? Počeo se javljati strah od neuspjeha i blamaže, ali nisam mogao natrag. Medijski je već bilo popraćeno i bilo bi neozbiljno i neodgovorno odustati prema svima koji su podržali akciju. Sinula mi je spasonosna ideja da napravim jedra za kajake! To nije ništa novo. Razni oblici i sustavi jedara već postoje, ali ja sam razvio zaista jedinstven sustav za dizanje jedara i upravljanje njima. Prije puta, jedro sam isprobao pola sata na našoj plaži na Žnjanu i već tada sam vidio da je to pravi pogodak. Bilo mi je lakše, no ne sasvim.

Došao je i dan polaska iz Dubrovnika. Bojao sam se tog trenutka, ali taj prvi dan, kad smo Mišo, Gvido i ja do Stona prešli 43 kilometra, bio mi je odgovor. Sigurno ću to ostvariti, ali ne samo tijelom, nego većim dijelom voljom. Natjerat ću organizam do krajnjih granica, ali uspjet ću!

Prva postava: Mišo, Gvido i ja

Polazak iz Dubrovnika

Tijekom puta vrijeme nam nije bilo naklonjeno. Prvih pet dana bilo je dobro i tada nismo imali dovoljno prilike koristiti jedra, to smo učinili samo u nekoliko navrata. Nekoliko puta zapuhao nam je slab jugozapadnjak u pola prsa i za pet dana bili smo u Splitu. Ostatak puta u dva smo navrata morali prekinuti našu turu zbog olujnoga juga i dva dana zbog olujne bure. Danas, nakon ovoga iskustva, jugo bih većim dijelom iskoristio.

S jedrima puno brže i lakše

Kroz Trogir s jedrima

Bez obzira na činjenicu da nam vrijeme nije bilo baš naklonjeno, ipak smatram da je ovaj termin jako dobar (možda bi ga trebalo pomaknuti tek za jedan tjedan), i to zbog nekoliko razloga. U to doba godine nema maestrala, koji bismo mogli koristiti za veslanje iz suprotnog smjera, nego su češći jugo i bura, koji nam odgovaraju, naravno, ako nisu olujnoga karaktera. Temperatura mora u tom terminu, a osobito zraka, idealna je za dugotrajno veslanje. Sve, naravno, uz odgovarajuću obuću i odjeću. U tom smo smislu stekli neprocjenjivo iskustvo. Kao što sam već napomenuo u dnevniku, sigurno ću napraviti kajakaške kabanice koje će zadovoljiti sve potrebe kajakarenja u proljeće.

Poslije kiše

Krčki most

Uz mnoge susrete s divnim i ljubaznim ljudima, mnoge događaje, lijepo i ružno, možda najupečatljiviji trenutak bio je susret s ljudima na plaži u Tučepima. Tek tada sam iz riječi jednoga od njih shvatio da putujem i što je to putovanje. Noć prije spavao sam u vreći na plaži između Podgore i Tučepa. Ujutro sam krenuo i poželio popiti još jednu kavu pa sam se uputio prema plaži u Tučepima. S obzirom na to da je nakon bure jutro bilo prilično hladno, obukao sam nepromočivu žuto-sivu jaknu s kabanicom, life-jacket, veslačke rukavice, rezervno veslo iz dva dijela na kajaku, nepromočive vreće, sigurnosna oprema, nepromočiva bačvica, zasigurno su zainteresirali te ljude na plaži. Kad sam prišao kraju, jedan od njih upitao me je: „Odakle idete?“

Ja ga upitam: „Danas ili...?“

On mi ponovi isto pitanje: „Odakle?“

Ja kažem: „Prije četiri dana krenuo sam iz Dubrovnika.“

Okrene se prema ostalima i reče: „Jesam li vam rekao da ovaj čovjek putuje izdaleka!“

Nešto fenomenalno, što odavno nisam čuo! Prije četrdesetak godina, ljudi u mojem selu govorili su za putnike namjernike da dolaze izdaleka. Tada se sporo putovalo. Poslije sam razmišljao o pojmu putovanja. Da me je taj čovjek vidio na magistrali samo nekoliko stotina metara dalje i da sam mu rekao da dolazim iz Dubrovnika, sigurno ne bi rekao da putujem izdaleka jer je cestom do Dubrovnika samo sat i pol vremena. Danas pod putovanjem smatramo i jednu posve drugu kategoriju, a to je prijevoz iz točke A u točku B. To nije putovanje. Po meni, putovati znači kad možeš upoznavati prirodu, ljude i običaje krajeva kroz koje ideš, a to morski kajak sigurno pruža!

Hodilje na Pelješcu (uzgajalište kamenica)

Mišo, Tomo i ja na Matejušci u Splitu

Još nešto moram reći. Unatoč velikom kajakaškom iskustvu, tijekom svog putovanja, učinio sam nekoliko gluposti zbog žurbe. Veslao sam noću po nemirnome moru (doduše, kratko, samo jedan kilometar). Svjesno sam veslao u vrlo teškim vremenskim uvjetima. Veslao sam od Lukova Šugarja do Senja, gdje su more i obala zaista negostoljubivi, daleko od bilo kakve civilizacije. Što je najgore od svega, veslao sam sâm. Time sam sebe doveo u situaciju da nemam pravo ni na jednu pogrešku jer bi, vjerojatno, bila s teškim posljedicama. Ovo sam učinio tada i više nikad. Time sam ugrozio svu ljepotu riječi „putovanje“.

Čeznutljiv pogled na Opatiju s Kantride...

... i na kraju – Opatija!!!

Preveslali smo 550 kilometara možda najljepše obale na svijetu, od Dubrovnika do Opatije. Iskustvo za cijeli život! Imamo jedra s kojima brže veslamo i dobili smo još jednog odličnog vodiča – triatlonca Tomu Runtića. Cijelo smo vrijeme, prije puta i za vrijeme puta, osvještavali potrebu humanitarne pomoći za djecu kojoj ona treba. I danas to činimo.

Hvala Zoranu i Sanji koji su dio puta preveslali s nama, hvala Nadi i Branku na njihovoj pomoći, hvala našem poznatom kajakašu Draganu Krajceru, koji je s nama stalno bio u kontaktu i pomogao nam svojim iskustvom i korisnim savjetima. Naravno, i svima ostalima koji su nam davali podršku, a koja nam je u tim trenucima puno značila.

O ovom sam putovanju vodio dnevnik, koji moram urediti i dodati fotografije. Za sada vam samo mogu reći – putujte!

I to s Falcom!!!

